

Nho Chua Đầu Mùa

Nguyễn Thị Thanh Dương

Cuối cùng thì Quân cũng tìm thấy nhà Hào sau hơn 2 tiếng lái xe từ Westminster đến San Diego. Ngôi nhà nằm trên một khu đồi dốc, trước sân có hai cây Crepe Myrtle đang ra hoa, những chùm hoa đỏ thắm trông như loài hoa giấy làm Quân nhớ đến những mùa Hè ở Texas mà một thời anh đã ở đó, có những con đường lộng lẫy một màu hoa đỏ Crepe Myrtle làm cái nóng mùa Hè như dịu lại. Ở thành phố này Crepe Myrtle ít thấy hơn. Người mở cửa đón Quân chính là Hào, hai người bạn ôm nhau mừng rỡ. Hơn 5 năm sau họ mới gặp nhau kể từ hôm đám cưới của Hào, mỗi người một nơi, sự bận bịu của cuộc sống nên chỉ vài giờ bay để gặp nhau cũng không dễ thực hiện. Hôm nay nếu Quân không đi California vì công việc thì chưa chắc có lần gặp gỡ này.

Bước chân vào nhà Quân đã ngửi thấy một mùi hoa thơm làm anh dễ chịu, quên hết sự mệt mỏi vừa lái xe lúc này. Hai người hỏi thăm nhau và nói chuyện đủ thứ dù thỉnh thoảng họ vẫn liên hệ với nhau bằng phone hỏi thăm qua loa thông lệ. Khi gặp mặt thật thì dường như có nhiều điều để nói hơn. Họ là đôi bạn thân từ hồi Trung Học, xong đại học mỗi người một nơi, Hào đã yên ấm gia đình có một đứa con trai, còn Quân vẫn long đong với nhiều mối tình nhưng chưa bao giờ anh cảm thấy mình thực sự hạnh phúc.

Tạm vơi câu chuyện Hào mới thông báo cho Quân biết là chiều nay có bữa tiệc sinh nhật của vợ Hào, ngẫu nhiên mà Quân đã đến đúng lúc. Quân vào phòng tắm, lại một mùi hoa thơm làm anh ngây ngất, mùi thơm tự nhiên chứ không phải mùi của dầu thơm hoá chất. Quân đã thấy một đĩa sứ trắng nhỏ đầy ấp những cánh hoa Ngọc Lan còn tươi để một góc bên cạnh chỗ rửa tay. Anh mở vòi nước, những tia nước nhỏ mát lạnh cùng với mùi hoa thơm làm Quân thích thú. Anh quên mất ngoài trời đang là mùa Hạ và hôm nay San Diego nóng lên tới 90 độ F.

Quân ra ngoài với mái tóc không cần chải, sau khi lau khô anh lấy những ngón tay xới tóc lên, chốc nữa những ngọn tóc lại bông bênh như thói quen không thể nào thay đổi. Mái tóc dày và đẹp của Quân càng làm cho gương mặt anh thêm vẻ phong trần và quyến rũ. Anh biết điều ấy.

– Căn nhà thật tuyệt vời vì có mùi thơm của hoa Ngọc Lan!

Quân thốt lên những lời khen tặng thật tình.

– Anh nói đúng đấy, nhưng anh có biết hoa Ngọc Lan có từ đâu không?

Đó là giọng nói của một cô gái làm Quân giật mình, anh ngỡ ngàng quay lại. Từ phía bếp cô gái đứng đó mỉm cười, bắt ngờ như trong cổ tích:

– Chào anh!

– Tôi xin lỗi, tôi cứ tưởng là Hào còn đang ngồi đợi tôi ở ngoài phòng khách này.

– Vâng, chính thế, nhưng anh Hào vừa mới đi đón vợ từ một tiệm làm tóc. Vậy anh có muốn ra sân sau coi hoa Ngọc Lan không?

– Tôi xin được vâng lời cô.

Rồi Quân tự giới thiệu:

– Tôi là Quân...

– Em biết rồi, là bạn thân của anh Hào chứ gì? Lúc này em vừa làm bếp vừa nghe lóm câu chuyện của hai anh. Còn em là Giang, em vợ của anh Hào.

– Tôi xin lỗi đã sơ ý không nhìn thấy cô...

Giang xinh đẹp. Còn Quân vốn là người đàn ông luôn được các người đẹp chạy theo yêu chiều, nên kiêu ngạo và lạnh lùng. Nhưng lần này, lần đầu tiên, Quân bỗng cảm thấy mình bối rối:

– Tôi chưa bao giờ biết rằng Hào có một cô em vợ dễ thương như cô.

Giang tinh nghịch mỉm cười:

– Em cũng chưa bao giờ biết rằng anh Hào có một người bạn khéo nịnh như anh.

Giang mở cửa sau ra vườn, Quân theo chân nàng. Bên phải mảnh vườn, gần cửa sổ bếp là hai cây hoa Ngọc Lan cao gấp rưỡi đầu người đang nở hoa, những cánh hoa màu trắng thon thon như những ngón tay con gái tuổi xuân thì đang nép mình sau màu xanh của lá. Giang hái mỗi cây một cánh hoa và đưa cho Quân:

– Hai loại hoa khác nhau đấy, anh thử ngửi xem mùi hương nào anh thích hơn?

– Tôi chịu thôi! Chẳng khác nào Giang bảo tôi chấm điếm cả hai người con gái đều đẹp.

- Vậy thì anh tham lam lắm! Cây này là hoa Ngọc Lan màu trắng, mùi thơm dịu dịu, còn cây kia là hoa Hoàng Lan màu ngà, mùi thơm nức nở. Cả hai đều ra hoa quanh năm nhất là vào mùa Hè. Chị em bảo rằng khuya ra vườn mùi thơm nồng nàn hơn anh ạ, có lẽ vì sương khuya và đêm thì thanh vắng.
- Bạn tôi thật là hạnh phúc, có một mái gia đình, có một vườn khuya để những đêm vợ chồng ra thanh thản giữa thiên nhiên hoa lá...
- Chị của em chỉ thích ngắm vườn thôi, còn người làm nên khu vườn này là công của anh Hào. Giang chỉ những chậu hoa gần đó:
- Kia là hoa Đại, đủ màu: vàng, hồng, trắng... Anh Hào collect từ Hawaii cơ đấy.

Quân dạo quanh, thấy những cây Japanese Maple lá màu tím như lá tía tô và đằng kia là hai gốc cây to xoè bóng mát được nối liền hai đầu bằng một chiếc võng to.

- Mảnh vườn có một tí mà Hào trồng nhiều loại hoa quá!
- Khu vườn này rộng hơn anh tưởng. Hãy theo em!

Giang vui vẻ bước đi, hình như nàng cũng yêu thích khu vườn này và được dẫn người khác đi khắp vườn là để được chia sẻ cùng nàng cảm giác ấy. Quân đứng dưới bụi tre già tận cùng của mảnh vườn và ngạc nhiên thấy nơi đây lại có một con đường dẫn xuống thấp hơn. Thì ra đây là một căn nhà trên đồi, vườn sau rất rộng, dốc rất cao và trải dài xuống tận chân đồi.

Đúng như Quân nghĩ, Giang giải thích:

- Anh Hào đã san phẳng một ít thành khu vườn trên, phần đất còn lại là khu vườn dưới, chia thành những bậc thang, kiểu như ruộng bậc thang của người thiểu số ở Việt Nam để khu vườn đỡ dốc, thoải mái hơn, thế mà đôi lần em cũng trượt chân xuyết ngã vì dốc đấy. Mỗi bậc thang là bao nhiêu công lao của anh ấy, khuôn đá vè lát những lối đi, hai bên sum suê bao nhiêu cây trái, nào nhãn, vải ra hoa tháng Tư, táo Tàu tháng Năm, ổi xá lý tháng Sáu, còn cây chanh kia ra hoa ra trái quanh năm...
- Giang làm tôi thích mê khu vườn rồi đấy.
- Nhưng anh có biết cây măng cầu này phải lấy phần từ hoa đực chắm vào hoa cái thì mới ra trái không? và anh có biết là cây Hass Avocado kia ra trái năm nay nhưng sang năm mới ăn được không?

Rồi nàng dí dỏm trả lời thay anh:

- Đó là lý do tại sao trái Hass Avocado ở chợ bao giờ cũng mắc tiền hơn các loại trái cây khác.

Quân thán phục:

- Giang là nhà vạn vật học hỏi nào thế?
- Em nghe anh chị em kể và anh Hào vác về nhà một đống sách về cỏ cây hoa lá. Chị em bảo sắp sửa mở thư viện được rồi.

Xong, Giang đi như chim nhảy từ bậc thang này xuống bậc thang khác, Quân theo không kịp. Giang đã chạy đến bên hàng rào toàn là Nho leo, che khuất vườn nhà bên cạnh, anh trông thấy những chùm nho xanh treo nặng trĩu bên hàng rào, nàng hái vài trái nho ăn thử và gọi anh:

- Anh có muốn ăn thử mùi nho chua đầu mùa không?

Nàng chìa ra cho anh những trái nho nhỏ xíu bằng đầu ngón tay út, anh bỗng trở thành một cậu học trò ngoan ngoan làm theo lời Giang, mùi nho chua nhưng thơm tho, không biết mùi thơm của nho hay của tay người đã hái?

- Em rất thích mùi nho chua đầu mùa, vị chua thanh tao, lạ lùng. Còn anh, có thích không?

Nàng luôn nói với anh bằng những câu hỏi thật dễ thương. Khi Quân gặt đầu thì Giang níu những dây nho, lựa một chùm để hái, nàng hỏi ý anh:

- Em hái cho anh chùm này nhé?

Nhưng nàng chưa kịp hái thì lúc ấy có tiếng chó sủa thật to từ vườn bên cạnh, một con chó cao to đang giận dữ chồm lên hàng rào như muốn xông lên xé xác người đã đụng vào hàng rào nhà nó. Giang sợ hãi quay ra để chạy, nàng va vào người Quân, anh chỉ kịp dang tay ra ôm lấy nàng, cả hai loạng quạng sắp ngã, dưới chân họ là đất dốc và đầy cát bụi. Giang ngượng ngùng thoát ra khỏi tay anh, trong đôi mắt nàng đầy vẻ bối rối, Quân xách giùm nàng đôi dép và hai người đi ngược lên vườn trên. Khi đứng bên gốc cây tre cao lớn vững vàng nàng mới hoàn hồn:

- Con chó này làm em sợ mấy lần rồi, anh Hào trồng bụi nho để che khuất con chó, thế mà nó vẫn không để cho mình yên. Chị em bảo con chó “stupid” vì bấy lâu nay mà vẫn không quen mặt với hàng xóm. Quân thầm cảm ơn con chó “stupid” ấy, anh còn ước gì lúc này cả Giang và anh đều ngã lăn xuống tận cuối vườn thì giây phút Quân ôm nàng trong tay lâu hơn nữa. Giang lại ngượng ngùng và bối rối lấy lại đôi dép. Họ vẫn đứng

bên gốc cây tre, Quân nhìn con đường dài tít tắp dưới cuối vườn, đó là đường Los Coches, anh bỗng chợt thấy thân thương những con đường quanh khu vườn này.

Hào đã đi đón vợ về, Giang đã đến đây từ sáng sớm để giúp chị làm một ổ bánh sinh nhật cho buổi chiều nay. Hầu hết những đồ ăn được order từ tiệm, bữa tiệc sinh nhật ấm cúng trong gia đình và vài người bạn thân. Quân được Hào thân mật giới thiệu với mọi người trong bàn tiệc anh là chàng độc thân, lãng tử. Bà mẹ vợ của Hào nhìn Quân với vẻ tò mò, dò xét, dường như bà linh cảm thấy điều gì đó khi Quân hay trò chuyện với Giang. Bà hỏi:

– Anh là bạn của Hào mà tới tuổi này chưa lấy vợ thì đến bao giờ?

Rồi bà lạnh lùng quay đi, chắc cái dáng vẻ phong trần của Quân làm bà không có cảm tình, anh không phải là mẫu người để bà tin tưởng cho con gái bà giao tiếp.

Ngày chiều hôm ấy Quân từ giã gia đình Hào. Anh trở về Seattle cuộc sống thường lệ. Hình ảnh của Giang theo ám ảnh Quân suốt mấy ngày đầu, anh nhớ nhất đôi mắt nàng mở to ngỡ ngàng và bối rối lúc xuýt bị ngã sau vườn, đến nỗi anh không muốn gặp lại Tuyết hay Nga, hay bất cứ một người đàn bà xinh đẹp nào khác nữa, những người tình đến bên cuộc đời anh mà họ đều mơ hồ hiểu rằng không bao giờ được trở thành người vợ. Quân đã quá quen thuộc đôi khi đến nhầm chán những người đàn bà đẹp, trẻ có, trung niên có, luôn quần quýt, lấn xả vào vòng tay anh. Người ta bảo anh có số đào hoa, không cần tìm kiếm đàn bà vẫn bu quanh anh như kiến bò quanh hũ mật. Anh có nhiều ưu điểm của người đàn ông: đẹp trai, có học, có job tốt. Cho nên dù anh làm tới đâu ăn chơi phung phí tới đó, nhà ở thuê hết năm này tới năm kia, nghèo trông thấy, mà phụ nữ vẫn mê anh.

Quân vẫn thấy có một khoảng cách vô hình giữa anh và Giang, khi hình ảnh khó chịu của mẹ Giang hiện ra, đời nào một anh chàng lông bông gần 40 tuổi đầu như Quân, tay trắng, không tiền, không nhà cửa, xứng đáng với Giang? Và với vợ chồng Hào nữa, dưới mắt họ, Quân chỉ là một người độc thân ăn chơi, đa tình và lênh đênh như con thuyền không bến. Quân nghĩ thầm có thể anh không xứng đáng với Giang thật! Nàng xinh đẹp và hồn nhiên trong sáng quá, nàng thanh tao như những trái nho xanh đầu mùa mà anh đã được nếm cái vị chua trong khu vườn tuyệt vời đó. Thế nên Giang và vị nho chua đầu mùa chỉ còn lại trong giấc mơ, vì khoảng cách ấy và vì những người đàn bà đẹp xung quanh anh luôn làm anh bận rộn.

Đã hai năm trôi qua, vị nho chua đầu mùa và đôi mắt ngỡ ngàng của Giang vẫn chưa phai mờ dù bên anh không bao giờ thiếu những cuộc tình. Anh đã mấy lần khao khát, ước mơ có một gia đình như Hào, một mái nhà, một người vợ yêu quý. Anh sẽ sống một cuộc sống đàng hoàng đứng đắn, sẽ có những buổi chiều đoàn tụ bên vợ con với bữa cơm ngon, sẽ có một khu vườn đẹp như của Hào mà Giang rất yêu thích, sẽ có những lúc hai vợ chồng ra vườn khuya tình tự, những đêm có trăng hay không trăng, hai người nằm bên nhau, mùi cỏ, mùi hoa quần quýt trong đấm say. Trong nhà sẽ thơm ngát mùi hoa Lan và những ngón tay nàng cũng thơm ngát trên vai anh. Quân không còn trẻ nữa, anh cần một tình yêu và hạnh phúc thật sự, anh cần có Giang.

Bất chấp sự dị nghị của vợ chồng Hào, bất chấp sự hoài nghi, ác cảm của mẹ Giang và bất chấp cả những người tình vẫn đang bám lấy Quân nũng nịu và quyến rũ, anh hơn hờ trở về thành phố San Diego lấy lý do đến thăm Hào, rồi anh sẽ nói hết những ý nghĩ của mình cho Hào hiểu, rồi anh sẽ gặp Giang tỏ tình và cầu hôn. Anh có sẵn mấy người đàn bà đẹp, mấy người tình đang mong ước anh ban cho ân huệ ấy nhưng anh thấy con đường đến gần Giang với vợ, anh như một cậu học trò vụng về trước một đề thi khó.

Hào nồng nhiệt đón anh như hai năm trước và cay nghiệt thay, Hào hơn hờ khoe:

– Quân lần nào cũng đến bất ngờ và đúng lúc, hai năm trước đúng vào ngày sinh nhật vợ mình, lần này vào dịp đám cưới cô em vợ. Quân còn nhớ Giang không?

Quân đứng lặng người, anh tưởng như cá thành phố San Diego đang quay cuồng và sắp biến mất khỏi mặt đất này. Anh bàng hoàng:

– Giang lấy chồng?

– Ừ, đám này tương xứng lắm, mà cả nhà thúc giục mãi cô ấy mới chịu.

Hào hớn hờ nói tiếp:

– Đây này, sẵn có Giang cũng đang chơi ở đây, để mình nói Giang ra mời Quân một tiếng, hai ngày nữa là đám cưới rồi.

Quân ngồi xuống ghé nơi phòng khách, đầu óc anh vẫn quay cuồng. Khi anh ngược lên, Giang đã đứng bên anh, vẫn là đôi mắt ngơ ngàng và bối rối:

– Chào anh, không ngờ hôm nay lại gặp được anh!

– Vâng, hai năm rồi...

– Nói chính xác là hơn hai năm anh ạ. Lần trước anh về giữa mùa Hạ, bây giờ cuối mùa Hạ.

Quân nói bằng giọng:

– Nhưng cây Lan ra hoa quanh năm, dù đầu Hạ hay cuối Hạ thì ngôi nhà này vẫn thơm ngát mùi hoa đầy thôi. Chúng ta ra vườn thăm cây Ngọc Lan và Hoàng Lan đi. Tôi vẫn nhớ Giang đã nói mùi Hoàng Lan thơm nước nở, nồng nàn hơn Ngọc Lan.

Giang ra mở cửa sau. Đi giữa mùi hoa Lan phảng phất Quân chẳng còn tâm trí nào phân biệt đâu là Ngọc Lan và Hoàng Lan nữa. Giang không ngừng lâu ở đây, hình như nàng đang muốn đi xuống khu vườn dưới dốc. Ở đây có một kỷ niệm, nàng đã ngã vào vòng tay anh. Quân theo sau, cái giây phút hiếm hoi này anh biết là lần cuối, không bao giờ lặp lại nữa. Giang nói:

– Chúng ta ra chỗ cây nho bên hàng rào anh Quân nhé?

– Giang không sợ bị chó rượt nữa sao?

Giang cười, nhưng không vui:

– Hàng xóm ấy đã dọn đi rồi, hai năm qua cũng đủ để thay đổi nhiều thứ. Bên vườn chủ mới hoàn toàn yên tĩnh, chúng ta sẽ tha hồ hái nho.

Quân bước xuống những con đường bậc thang lát đá. Bây giờ là tháng Chín, cây táo Tàu trái đầy cành và rụng đầy dưới gốc, cây vải đang chín đỏ. Ngày xưa các bà cung phi bên Tàu nói rằng ăn trái Lệ Chi, tức trái vải sẽ trẻ đẹp mãi, làm vua yêu say đắm. Giang đang đứng trước mặt anh, chẳng cần ăn trái vải Lệ Chi vẫn làm anh say đắm biết bao.

Giang đã hái được một chùm nho màu đỏ bầm như màu máu:

– Nho này tên Concord, khi chín rất ngọt, bỏ vào miệng là tự động tuột lớp vỏ bên ngoài mà không cần phải bóc.

Giang ngắt vài trái ăn thử để cho Quân bắt chước:

– Anh còn nhớ không? Hai năm trước anh đã ăn những trái nho này đầu mùa, vị chua. Thì bây giờ nho chín ngọt, anh hãy ăn đi.

Quân vẫn đứng xa Giang một khoảng cách; nếu vì một lý do nào đó Giang trượt chân anh sẽ không kịp đỡ nàng nữa, người mà Giang nương tựa sẽ không phải là anh.

– Thôi Giang ạ, tôi vẫn thích những trái nho chua đầu mùa hơn.

Anh nói và bằng khuôn nhìn xuống con đường Los Coches phía dưới:

– Con đường ấy dẫn đến nơi đâu? nếu như anh có thể đi trên con đường ấy với Giang và chúng mình sẽ đi thật xa?

– Vậy sao anh không đến sớm hơn?

Trong giọng nói và trong ánh mắt Giang có vẻ trách hờn. Quân chợt nhói lòng đau đớn biết mình vừa đánh mất một điều quý giá nhất trong cuộc đời.

Có loáng thoáng tiếng cười nói vọng lại làm Quân và Giang cùng giật mình, họ bước ngược lên vườn trên. Hai bố con Hào và thằng cu Tí đang đong đưa trên võng và cười đùa vui vẻ. Hào hạnh phúc biết bao! Cái hạnh phúc mà Quân đang thật lòng tìm kiếm bỗng trở thành vô vọng. Quân thấy xa lạ và lạc lõng với Hào, với cả Giang. Anh không có chỗ đứng ở đây, ngày mai anh sẽ về nhà anh, về với những cuộc tình đến rồi đi.

Và từ giờ trở đi những trái nho chua đầu mùa trên khắp thế gian này sẽ không bao giờ chín ở trong lòng anh.

Nguyễn thị Thanh Dương

